

Proč silou lidé plýtvají  
a v kláních meče kříží  
a záři nebes průzračnou  
jim temní stíny mříží  
proč láska která zázračně  
svou silou ruce spájí  
se zdá být míle vzdálená  
jak vůně starých bájí

Proč písni lidé nedbají  
a chápou jenom stěží  
že houslím vůbec nevadí  
ta síla pout a věží  
když píseň struny rozezní  
tou silou která zbývá  
i mříž se ve zvon promění  
a stříbrem větru zpívá

Tak dlouho dlouho zástupům  
skrz mříže člověk hrával  
svou píseň dlouho zkoušenou  
jen chléb si za ni brával  
v ní cítil to co neviděl  
na tvářích lidí v dáli  
tou písni byl tak bohatý  
že podobal se králi

Tak běží dlouhá staletí  
však příběh se k nám vrací  
jak vánek jarní do polí  
jak bílí tažní ptáci  
zvuk houslí který rozezní  
kov mříží zvony věží  
ti vrátí písně prastaré  
a zbavíš se jich stěží